

Arrest

**nr. 92 276 van 27 november 2012
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 juli 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 11 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. OGUMULA, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen inzake R. A., met referte 1214680, werd beroep aangetekend bij verzoekschrift van 16 augustus 2012, ingediend door advocaat B. SOENEN en gekend bij de Raad onder dossiernummer X. Bij verzoekschrift van dezelfde datum, ingediend door advocaat M. OGUMULA en gekend bij de Raad onder dossiernummer 106 898, werd eveneens beroep ingediend tegen voormelde beslissing. Beide verzoekschriften hebben dezelfde bestreden beslissing tot voorwerp. Derhalve worden de beroepen gekend onder de dossiernummers X en X samengevoegd.

2. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Fars en bezit u de Iraanse nationaliteit. U bent afkomstig uit Shiraz. U lijdt aan een hartaandoening. Na uw secretariaatsopleiding ging u aan de slag als secretaresse van een gynaecologe in een kliniek in Shiraz. Rond 25/12/1390 (Perzische kalender, komt overeen met 15/03/2012, in de westerse tijdsrekening), kwam een jonge vrouw, S. K. (...), een afspraak voor een consultatie regelen. Nadat ze het dokterskabinet had verlaten, sprak ze u aan. Ze hilde en vroeg u of de arts geen abortus kon uitvoeren. Ze legde u uit dat ze ongehuwd was en dat ze één maand zwanger bleek van haar vriend. Haar ouders zouden haar volgens de traditie hiervoor ombrengen. U legde uit dat abortussen niet werden uitgevoerd. Ze vroeg u daarop of u niemand anders kende die haar hiermee kon helpen. U antwoordde ontkennend. Na haar vertrek kwam de vrouw opnieuw naar het kabinet en liep naar u toe. Ze vertelde dat ze op de markt een ampul had gekocht waarmee een miskraam kon worden opgewekt. Ze hilde en smeekte u haar een injectie te geven. Uit medelijden ging u akkoord en diende haar het middel toe. De volgende dag kwam dezelfde vrouw terug naar uw afdeling. Ze was vergezeld van een kwaad uitziende man. De man vroeg om een consultatie bij de arts en ging samen met de vrouw het kabinet binnen. U hoorde een luide conversatie en begreep dat er een ruzie aan de gang was. Opeens ging de deur open en vroeg de arts u binnen. Ze vroeg u of u een injectie voor een abortus had toegediend aan de aanwezige vrouw. Ze legde u uit dat de man in kwestie de echtgenoot was die een klacht wilde indienen tegen haar en u. Hij zou immers niet op de hoogte zijn geweest van de zwangerschap van zijn echtgenote en nooit akkoord zijn gegaan met een abortus. U gaf meteen toe dat u de injectie had toegediend, maar legde uit dat u de vrouw wilde helpen omdat ze u had gezegd dat ze ongehuwd zwanger was en bang om gedood te worden door haar ouders. De aanwezige man eiste daarop dat de arts u meteen zou ontslaan. Hierop schreef de arts uw ontslagbrief en zei dat u mocht vertrekken. Op weg naar huis werd u gebeld door uw collega-secretaresse. Ze lichtte u in dat de man onder dwang van dreigementen uw identiteitsgegevens en uw telefoonnummer had verkregen van de arts. Hij wilde een klacht tegen u indienen wegens het plegen van abortus. U belde daarop meteen uw schoonbroer, die tevens uw buurman was. Hij raadde u aan naar zijn familielid, H. B. S. (...), in Sarvestan, te gaan en daar op nieuws te wachten. De volgende dag belde uw schoonbroer en deelde u mee dat de politie een huiszoeking had uitgevoerd in uw woning. Hij en uw zus waren daarbij aanwezig. Drie dagen na de eerste huiszoeking kwamen agenten weer langs en vroegen uw schoonbroer of u niet aanwezig was. Nadien stelde uw schoonbroer vast dat een onbekende man de woning in het oog hield. U vermoedt dat de autoriteiten uw thuiskomst afwachtten met de bedoeling u op te pakken. Na twee weken van verblijf bij H. B. S. (...) werd besloten dat u voor uw veiligheid het land diende te verlaten. U vreesde immers de doodstraf te krijgen voor het plegen van abortus. Hoewel u een geldig reispaspoort bezat, besloot de smokkelaar u een vals paspoort met een andere naam op te maken. U nam, begeleid door de smokkelaar, een vliegtuig vanuit Shiraz naar Istanbul (Turkije). Uw identiteitsboekje (shenasnameh) en uw eigen paspoort bleven achter bij de smokkelaar. Na een week in Istanbul te hebben verbleven werd u door een andere smokkelaar in een vrachtwagen gezet, met de welke u naar België werd gebracht. Op 25 april 2012 heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: een ontslagbrief, een attest van verzekering van werknemer, een medisch attest uit Iran met data van uw opname in het ziekenhuis van 08/03/1390 tot 09/03/1390 (29/05/2011 tot 30/05/2011) en een medisch attest uit België (dd.09/05/2012). Na uw gehoor op het Commissariaat-generaal stuurde u een kopie van een convocatie.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u ingeroepen feiten ten aanzien van u niet kan besloten worden tot het bestaan van een geronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden gewezen op het feit dat u geen enkel begin van bewijs van uw identiteit heeft neergelegd. U verklaarde in Iran over een shenasnameh (identiteitsboekje), een kart e melli (identiteitskaart) en een reispaspoort te hebben beschikt. Uw shenasnameh en uw eigen paspoort zouden door uw smokkelaar zijn bijgehouden. Uw kart e melli liet u achter bij uw moeder in Iran (gehoor CGVS p.5,6). Gevraagd om uw kart e melli en een eventuele kopie van uw shenasnameh op te sturen binnen de vijf dagen beloofde u deze documenten over te maken (gehoor CGVS p.6). U maakte echter, hoewel de vooropgestelde termijn reeds geruime tijd verstreken is, niets over. Noch deelde u een reden mee voor het nog steeds ontbreken ervan. Uit niets blijkt dat het voor u onmogelijk zou zijn om uw identiteitsdocumenten over te maken aan het Commissariaat-generaal. Uit uw

verklaringen blijkt immers dat er contact is met het thuisfront, zowel telefonisch als via het internet (gehoor CGVS p.4). Overigens stuurde u na uw gehoor op het Commissariaat-generaal wel een kopie van een gerechtelijk document (een convocatie). Van een asielzoeker kan echter redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij alle demarches onderneemt om zijn/haar identiteit en nationaliteit te kunnen staven en dat hij/zij alle documenten aanbrengt die deze kunnen ondersteunen.

Daarnaast komt de geloofwaardigheid van de door u beweerde problemen in Iran door een aantal elementen verder op de helling te staan. Zo is het weinig aannemelijk dat u zomaar, omdat een vrouw u dit vroeg, zonder enige medische kennis, een injectie zou hebben gezet die een abortus als gevolg zou hebben gehad. U had nog nooit een spuit gezet bij iemand en hebt geen idee welke substantie u juist hebt ingespoten (CGVS, p.9). Dat u door dit te doen volgens u de doodstraf riskeerde (CGVS, p. 13 en 16), maakt dit alles nog ongeloofwaardiger. Waarom een vrouw dit zomaar aan een onbekende, zonder enige medische kennis dan nog, zou hebben gevraagd is overigens op zich ook al weinig geloofwaardig, te meer omdat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat vrouwen die in Iran medicijnen op de zwarte markt kopen om een abortus uit te lokken, deze injectie zelf kunnen zetten. Dat u uw land bent ontvlucht uit vrees voor vervolging omwille van het uitvoeren van een abortus, maar niet eens weet dat op het uitvoeren van een illegale abortus niet de doodstraf staat in Iran, zoals u beweert (CGVS, p. 13 en 16), maar in het ergste geval een aantal jaren gevangenis, is zo mogelijk nog ongeloofwaardiger. Verder legde u ter staving van uw problemen een document neer waarover u beweerde dat het om uw ontslagbrief ging. U stelde te zijn ontslagen omdat u een abortus had uitgevoerd op een patiënte. Aan de authenticiteit van het door u neergelegde document kan echter ernstig worden getwijfeld. Het door u neergelegde document blijkt immers een voorgedrukte afsprakenblad van een gynaecoloog te zijn, dat wordt gebruikt om afspraken voor patiënten te regelen en om de patiënten een medisch dossiernummer toe te kennen. Ook is het merkwaardig dat het schrijven niet werd gedateerd, waardoor het onmogelijk is te achterhalen in welke periode de daad werd gepleegd. Een ander ontslagdocument stelde u niet te hebben gekregen. Geconfronteerd met deze vaststellingen stelde u enkel dat u Iran niet zomaar had verlaten en niet was gekomen om te liegen (gehoor CGVS p.12). Die uitleg is geenszins afdoende. Uw geloofwaardigheid komt nog verder op de helling te staan door een ernstige tegenstrijdigheid tussen uw opeenvolgende verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal, die de kern van uw relaas uitmaakt. Zo verklaarde u op de Dienst Vreemdelingenzaken dat, daags nadat u een vrouw had ingespoten met een middel om een miskraam uit te lokken, zij terugkeerde in gezelschap van haar echtgenoot. De man zou ruzie met u hebben gemaakt waardoor de arts buitenkwam en vroeg wat er aan de hand was (zie vragenlijst vraag 5). Op het Commissariaat-generaal beweerde u daarentegen dat het koppel eerst bij de arts binnenging, er tumult onstond in het kabinet van de arts en dat deze daarop naar buiten is gekomen om u binnen te roepen om over de zaak te spreken. Daarop zou u hebben vernomen wie de man was en wat hij kwam doen (gehoor CGVS p.9,10,11). Geconfronteerd met deze inconsistentie ontkende u de versie zoals gebracht bij de Dienst Vreemdelingenzaken en stelde dat uw verklaringen op het Commissariaat-generaal correct waren. Die verklaring kan niet als een afdoende uitleg worden beschouwd, omdat blijkt dat u de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen voor akkoord ondertekend hebt nadat deze u werden voorgelezen in de door u gekozen taal, het Farsi. Dat hieraan weinig geloof kan worden gehecht, blijkt tevens uit het feit dat u over de hele kwestie weinig tot geen concrete informatie kon verstrekken. Zo beweerde u dat de politie u daags na het incident thuis is komen opzoeken. Ze zouden immers een klacht hebben ontvangen van de man van de patiënte. De naam van de betreffende man kon u echter niet geven. Ook uw zus en schoonbroer, die aanwezig zouden zijn geweest bij de officiële huiszoeking, zouden deze informatie niet hebben (gehoor CGVS p.11,14). De na het gehoor op het Commissariaat-generaal neergelegde kopie van een oproepingsbrief herstelt uw geloofwaardigheid niet, integendeel. Ten eerste dient hierover gesteld dat het een kopie betreft waarvan de authenticiteit onmogelijk kan nagetrokken worden. Uit een onderzoek, waarvan een kopie in bijlage in het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat gekopieerde en gescande documenten zeer gemakkelijk te vervalsen zijn. Uit jarenlange door het Commissariaat-generaal uitgevoerde analyses van documenten die door Iraanse asielzoekers neergelegd werden blijkt dat nagenoeg alle van deze voorgelegde documenten vals waren. Verder staat op het document dat u op 14/01/1391 (02/04/2012) werd opgeroepen door de Revolutionaire Rechtbank na een klacht wegens het uitvoeren van een abortus. Het is echter onmogelijk dat u hiervoor door de Revolutionaire Rechtbank werd opgeroepen aangezien deze rechtbank geenszins bevoegd is voor abortuszaken. Abortuszaken worden in Iran behandeld voor de publieke (openbare) rechtbanken. Daarbij komt nog dat u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal geen enkel gewag maakte van het bestaan van bovenstaande convocatie. U stelde expliciet dat er geen convocatie was toegekomen (gehoor CGVS p.14).

Wat er ook van zij, indien uw verklaringen geloofwaardig zouden zijn -quod non- dient te worden gesteld dat het uitvoeren van een illegale abortus duidelijk een probleem van louter

gemeenrechtelijke (strafrechtelijke aard) is. U hebt niet aangetoond dat een eventuele gerechtelijke vervolging niet volgens de principes van een rechtsstaat en/of oneerlijk zou verlopen. Er kan herhaald worden dat op dit misdrijf helemaal niet de doodstraf staat zoals u beweert: artikel 623 van de Islamitische strafwet stelt dat een uitvoerder van een abortus een gevangenisstraf van 6 maanden tot één jaar riskeert. Hieruit kan dus in geen geval tot het bestaan van een geronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden besloten.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd in kopie aan het administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Het attest van verzekering van werknemer bevestigt enkel dat u officieel geregistreerd stond als werknemer. Dit feit wordt door mij niet in twijfel getrokken. De door u neergelegde medische attesten, zowel uit Iran als uit België, waarin wordt gesteld dat u aan een hartkwaal lijdt bevestigen uw verklaringen betreffende uw gezondheidsproblemen. Voor de beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf richten aan de Staatssecretaris voor Migratie of haar gevolmachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoekende partij beroept zich, gespreid over beide verzoekschriften, in wat gezien de verknochtheid kan worden beschouwd als een enig middel op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de “*Wet Motivering Bestuurshandelingen*”, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

3.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen zodat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in wezen enkel de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat

de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.2.3.1. Betreffende de motivering aangaande het niet kunnen voorleggen van stukken die haar identiteit aantonen, betoogt verzoekende partij dat het wel vaker voorkomt dat smokkelaars identiteitsdocumenten achterhouden.

3.2.3.2. De Raad wijst er evenwel op dat voormeld betoog geen afbreuk doet aan de vaststelling dat enerzijds verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal heeft voorgehouden dat haar “kart e melli” zich nog steeds bij haar moeder in Iran bevindt (administratief dossier, stuk 5, p. 6) en zij anderzijds er wel in slaagt een fotokopie van een convocatie haar vanuit Iran te laten bezorgen. Dat verzoekende partij wel een fotokopie van een convocatie laat overmaken, doch duidelijk geen moeite doet haar identiteit aan de Belgische asielinstanties te bewijzen, wijst op een achterhouden van essentiële gegevens hetgeen indicatief is voor de ongeloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

3.2.4. Waar verzoekende partij stelt ten overstaan van de zwangere vrouw te hebben gehandeld uit medelijden en deze vrouw er verkeerdelijk van uit ging dat verzoekende partij de nodige kennis had om insputtingen te geven, oordeelt de Raad echter dat deze verschoningsgrond geen afbreuk doet aan de motivering dat verzoekende partij zich zelf bewust was van haar eigen medische onkunde om injecties toe te dienen – de indruk van de hulp zoekende vrouw is desbetreffend irrelevant – dat zij de ingespoten substantie niet kent, dat de overtuiging en de eraan gekoppelde vrees van verzoekende partij dat op het helpen uitvoeren van een abortus de doodstraf staat niet te rijmen valt met het toch plaatsen van de bewuste injectie, dat uit informatie gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat vrouwen dergelijke injecties aan zichzelf kunnen toedienen en dat eveneens uit toegevoegde informatie blijkt dat op het uitvoeren van abortus geen doodstraf, doch gevangenisstraf staat.

Aangaande het handhaven door verzoekende partij dat op het plegen van abortus wel degelijk de doodstraf staat, wijst de Raad erop dat dit een blote bewering betreft die door verzoekende partij met geen objectieve informatie wordt onderbouwd. Verzoekende partij brengt geen andersluidende informatie bij waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt (administratief dossier, stuk 16) niet correct zou zijn.

Waar verzoekende partij ten slotte nog opwerpt dat bij het gehoor op het Commissariaat-generaal niet werd genoteerd of niet werd vertaald dat zij bij het plegen van deze abortus “*peroksal perostadin*” en “*ampol seghet*” heeft toegediend, stelt de Raad vast dat dit verweer flagrant strijdig is aan haar antwoord op de vraag wat er zich in de te injecteren ampulle bevond: “*ik weet niet meer*” (administratief dossier, stuk 5, p. 9). Met dit antwoord geeft verzoekende partij duidelijk aan de toegediende substantie niet te kennen.

3.2.5. De bewering van verzoekende partij dat zij betreffende het incident op de artspraktijk bij het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verkeerd werd begrepen waardoor desbetreffend geen tegenstrijdigheid kan worden aangehouden, kan door de Raad niet worden aanvaard. Immers werd het verslag van de door haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken afgelegde verklaringen haar voorgelezen in het Farsi waarna zij dit verslag voor akkoord ondertekende (administratief dossier, stuk 12, vragenlijst, p. 3 en 4). Verzoekende partij was zich dan ook bewust van wat zij ondertekende en kan dan ook niet pretenderen dat wat werd neergeschreven niet de door haar op dat ogenblik voorgehouden versie van de feiten zou zijn.

3.2.6.1. Aangaande de vaststelling dat de ontslagbrief op een afsprakenblad werd geschreven en niet werd gedateerd, betoogt verzoekende partij dat de gynaecologe dit zeer haastig heeft opgemaakt wat de voormelde gebrekkigheid ervan verantwoordt.

3.2.6.2. Door de Raad kan niet worden ingezien hoe de haast bij de ingrijpende beslissing tot het neerpennen van een ontslag van een medewerker enige verschuiving kan bieden voor het niet nemen van een daartoe aangewezen blanco papier, doch de arts opteerde voor een voorgedrukt afsprakenpapier die daartoe hoegenaamd niet dienstig is, en voor het niet dateren van dit stuk, wat een essentieel element betreft. Daarenboven wijst de Raad erop dat desbetreffend motief op zich niet de gehele beslissing draagt, doch dient te worden samen gelezen met de overig vastgestelde flagrante onjuistheden en onaannemelijkheden.

3.2.7. Daargelaten de vraag of verzoekende partij op het ogenblik van het gehoor op het Commissariaat-generaal reeds kennis had van enige convocatie, bevestigt de Raad de motivering van verwerende partij dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135; RvS 24 maart 2005, nr. 142.624). Waar verzoekende partij meent dat verwerende partij dit stuk toch aan een inhoudelijk onderzoek had moeten onderwerpen, herhaalt de Raad dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag bij de asielzoeker zelf berust en het niet aan verwerende partij toekomt de hiaten in de bewijsvoering van de vreemdeling zelf op te vullen. Verwerende partij heeft op afdoende wijze gemotiveerd waarom aan dit stuk geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend. De motivering dat de Revolutionaire Rechtbank desbetreffend onbevoegd is, wordt door verzoekende partij ongemoeid gelaten waardoor deze als onbetwist en vaststaand wordt beschouwd.

3.2.8. Aangaande het argument van verzoekende partij betreffende het niet kennen van de naam van de man die een klacht tegen haar zou hebben ingediend, met name dat zij zich enkel kan steunen op de informatie die zij heeft verkregen van haar zus en schoonbroer, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoekende partij aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.2.9. Het door verzoekende partij als bijlage bij het verzoekschrift gevoegde document dat haar ontslag om reden van het plegen van een abortus zou bevestigen, betreft wederom een fotokopie. Zoals hoger gesteld wijst de Raad erop dat aan fotokopieën geen enkele bewijswaarde kan worden toegekend daar deze gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren zijn.

3.2.10. De door verwerende partij vastgestelde flagrante onaannemelijkheden, tegenstrijdigheid en onjuistheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas verhinderen terecht aan dit relaas enig geloof te hechten en laten niet toe verzoekende partij met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet de status van vluchteling toe te kennen.

3.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoonde dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, echter niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardig asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

3.2.12. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij bijgebrachte documenten en de uitgebreide landeninformatie (stukken 15 en 16) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 31 mei 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp

van een tolk Farsi en bijgestaan door haar advocaat. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

3.2.13. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven – uitgezonderd het overtollig bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken RvV X / IV en RvV X / IV worden gevoegd.

Artikel 2

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT